Kachoong

Plezanje je v bistvu enostavna stvar. Skoraj tako enostavna kot hoja in tek. Ali pa morda še bolj, saj je otroško plazenje bližje plezanju kot pokončni hoji. Plezanje je elementarno gibanje. Morda je plezanje za urbanega človeka enaindvajsetega stoletja, ki svoje ude najraje preteguje po svetovnem medmrežju, antropološki anahronizem. Pa saj to velja za vsa človekova naravna gibanja in gibanje v naravi. Tehnologija nam vsekakor pomaga, »pomaga« pa nam tudi izgubljati stik s samim seboj, z lastnim telesom, ko nam ponuja vedno nove izdelke, ki se ne potijo, ki ne poznajo mišične utrujenosti in krčev. Na gladkih granitnih ploščah ali v previsih kraškega roba pač ni klikanja z miško. Plezanje v svoji najbolj dovršeni obliki velja za ekstremen šport: alpinizem, odpravarstvo, tehnično plezanje, prosto plezanje, alpinistično smučanje, športno plezanje, solo vzponi itd. Morda plezanje res ni za vsakogar. Komur pa zleze pod kožo, bolje rečeno pod prste, si ga bo zapomnil za vedno.
Sredi avstralske države Viktorije se iz neskončne ravne grmičevnate pokrajine, ki ji domačini pravijo kar bush, dviga do stopetdeset metrov visok rdečkast skalni zid z imenom Mt.Arapiles. Med plezalci je znan kot najboljši plezalni center v Avstraliji. Ponuja več kot dvatisoč plezalnih smeri. Kachoong je verjetno najbolj znana smer v Mt. Arapiles vsekakor pa najbolj oblegana in fotografirana, predvsem pa smer v kateri plezalci ogromno padajo. Dolga je je kakih petindvajset metrov, krasi pa jo štirimetrska streha. Za varovanje moraš v glavnem poskrbeti sam, saj je v strehi tiči en sam klin. Težave so zgornje sedme stopnje. Ta dan se nas je pod smer spravilo kar nekaj. Anglež Daniel izkušen plezalec, ki je tu plezal že šest tednov, še prej pa je plezal na Tasmaniji. Skupaj s sestro Helen sta bila nekakšen navijaški tim. Škot Jules s katerim sva plezala dan poprej, je bil fotograf. Antony iz Nove Zelandije si je smer želel splezati kot drugi, prav tako Jay, ki se je za konec tedna pripeljal iz Melbourna. Bilo je zelo, zelo vroče in smer je bila v celoti na soncu. Prevroče za večkratno poizkušanje. Smer bom moral splezati v prvem poizkusu. Streha nad menoj je bila videti še večja, kot na sliki v vodniku. Skoraj dvakrat večja kot streha na plezalni steni v naši telovadnici. Po tednu dni plezanja sem bil že kar dobro uplezan in domač s skalo. Navpična plošča pod streho je bila »samo« zgornje šeste stopnje, kljub temu pa je plezanje smeri, kjer si moraš varovanje urejati sam, nekaj čisto drugega kot plezanje športnih smeri z zanesljivimi klini. Brez večjih težav sem zlezel pod streho in začel otresati roke.Vpel sem edini klin in se prepričeval, da je dober saj je moral vzdržati že številne padce. Nekje v sebi sem začel odštevati, nato pa nekajkrat globoko zajel sapo in začel s hitrimi preprijemi stiskati skalne luske v strehi. Vedel sem, da ne smem spustiti nog. V tem položaju, ko ležiš s hrbtom vzporedno s tlemi, moraš delati s celim telesom. Na robu strehe sem si pomagal s peto in z otrdelimi podlahtmi tipal za dobrim oprimkom. Zaslišal sem vzpodbudne vzlike Daniela in Helen, ki sta začutila, da gre za ključne trenutke vzpona. Čeprav nisem našel najboljšega oprimka, sem iz izkušenj vedel, da ne smem čakati. Pod menoj je visela vrv in nisem si želel brezplačnega bungeejumpinga. Potegnil sem še enkrat in stal sem na robu strehe. Jaaaaaa, krik veselja in olajšanja, še deset metrov lažjega plezanja in bil sem na vrhu. Kachoong je zahteval od mene veliko, morda vse kar sem bil v tistem trenutku sposoben stisniti iz sebe. Ponudil mi je izziv, kako res intenzivno doživeti nekaj trenutkov. To mi daje pri plezariji zadovoljstvo.
Razgled na deželo koal je bil v tistih trenutkih še lepši. Ni mi bilo težko še kakšno uro varovati Antonyja, ki se je brezupno trudil splezati za menoj.Tisti dan nismo več plezali. Smo pa proslavljali in predvsem še veliko govorili o plezariji.
Plezanje je v bistvu enostavna stvar. Res pa je, da se moraš včasih tudi pri enostavnih stvareh zelo potruditi.

Aprila 2000 sem na plezalnem potovanju po Avstraliji obiskal tudi naše izseljence, kjer je imel dve predavanji z diapozitivi o slovenskih in tujih gorah v slovenskem klubu St. Albans in v verskem središču Kew v Melbournu